

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 1.

Ljubljana, dné 1. januarija 1897.

V. tečaj.

Novo leto.

li še ne bo novo leto, mama?«
 »Počakaj še malo, kmalu pride.«
 »Saj čakam že tako dolgo, pa se le še ne pokaže.«

»Le siten mi ne bodi; že pride, če letos ne, pa drugo leto.«

»Miklavž je že nosil; sneg že imamo; Dermelova Gabrijelica nam je tudi že prinesla kolin; novega leta pa le še ni. Oh, kdaj vendar pride!«

Tako se je pritoževal in tarnal Završnikov Alfonz — Urbančičeva Anica mu pravi tudi Fonzek — že celi advent. Nù, pa saj vem, da bi radi že vedeli, kdo je ta naš Fonzek. Le malo potrpite, mali sitneži, vse vam razložim.

Završnikov Fonzek je še prav majhen brglez. V šolo res še ne hodi, kam bi ga pa tudi posadili v šoli. Klopí so zanj tudi še prevelike. Stal pa tudi ne bi mirno dve uri. V šoli pa mora biti vsak miren; vsaj pri nas tako zahtevajo gospod učitelj. Ker pa ni Fonzek še za

šolo, zato ima pa doma vedno dosti opravila. Komaj zjutraj vstane ter obleče tiste petelinčkove hlačice in odmoli svojo navadno molitvico v čast angeljčku varihu, že ima obilo dela. Mala puška, katero mu je Miklavž prinesel, ga čaka tam v kotu. Svitla sablica je pripravljena tam na stolu in lesen konjiček že gleda, kdaj ga bo zajahal mali jezdec. Sedaj pa že veste, kakšno delo ima naš mali Fonzek. Zadnjič se je pa celo spomnil, da mora dobiti sekiro in verigo, da bo tak, kakor je Trepanov Francek, ki hodi v gozd po drva. Sicer so mu pravili njegov dobri ata, da je veriga težka in da je še premajhen za sekiro, pa ne vém, če je kaj pomagalo.

Tak je torej Završnikov Fonzek: vse bi bil rad in povsod. Njegov mali bratec, Stanko, se kar čudi, kadar stoji Fonzek na straži z nabito puškico ter koraka mirno od peči do vrat.

Nekako sredi adventa je bilo. Pri Završnikovih so bili ravno odkosili. Ata so šli po svojih opravilih, mama pa so bili v kuhinji pri delu. Fonzek je bil zopet na svojem lesenem konju ter je ukazoval bratcu, Stankotu, kako se mora obračati, če hoče biti dober vojak. Pri tej veliki vaji je bil pa v sobi menda prevelik ropot, zato so mama pokregali Fonzka ter mu vzeli konjička, sablico in puško. Sicer se je mali nepridiprav nekam kisko držal, pa pomagalo ni nič. Mama so tako naredili, in sinček je moral ubogati.

S tem dnevom se je začelo pri Fonzku novo življenje. Mama so mu kupili tablico in črtalnik ter mu pokazali črki »i« in »u«. Fonzek bil je toraj domač učenček. Vsak dan je napisal polno tablico tistih kljuk, ki jim pravita Lekšanova Micika in Kovačičeva Francika, da so prve črke. To vam jih je bilo napisanih! Rešaverjeva Pavlica bi bila težko seštela vse te črte in pike.

Na novo leto ni Fonzek več mislil. Kar ga spominjo nekega dné mama. »Novo leto je tukaj«, so rekli, »kaj boš pa dal ateju za ta imenitni dan?« Sinček pogleda začudeno pa tudi veselo svojo dobro mamo. »I,

bo že kaj«, si misli. Nato so ga pa začeli mama učiti to-le voščilce:

Čujte, kaj Vam dete vneto
Vse želi za novo leto.
Ni veliko besedi,
Pa srce jih govori:
Vedno hočem Vas ljubiti.
Vedno Vam pokoren biti,
In prositi čem Bogá,
Da Vam svojo srečo dá.

Vsaj dan je potem stal Fonzek pri mami ter govoril za njimi te besede. Stanko ga je pa poslušal. Težko je šlo, prav težko. Nù, šlo je pa le. Ko je pa sinček že to dobro znal, mu povedó mama, da je to voščilce ateju za novo leto. O, takrat pa je Fonzek vedno popraševal, kdaj bo novo leto. Slednjič je res prišlo.

Komaj se je zdanilo prvega dne mladega leta, že je bilo pri Završnikovih vse na nogah. Fonzek se je umil in napravil, Stanko je bil že oblečen. Po jutranji molitvici so mama prinesli malemu Stankotu lep šopek suhih cvetic, Fonzek je še jedenkrat ponovil voščilce in potem sta šla vesela v atejevo sobo voščit veselo novo leto.

Pred atejem se lepo poklonita in Fonzek začne:

Čujte, kaj Vam dete vneto
Vse želi za novo leto.
Ni veliko besedi,
Pa . . . pa . . . pa . . .

Pa . . . dalje ni šlo. Fonzek je bil rdeč kakor kuhan rak. »O joj«, si misli, »kaj bo pa sedaj!« Najraje bi bil jokal. Ata so si menda mislili: »Pa res ni veliko besedij . . .« Toda molčali so in Fonzka še pobožali. Posebno pa so se razveselili šopka, ki jim ga je ponudil rdečelični Stanko. Tako se je končalo nesrečno novoletno voščilce.

Završnikov Fonzek sedaj nič več ne poprašuje, kdaj bo novo leto. Če mu pa kedo spomni »novo leto«, se hitro skrije za omaro ter si briše solzni očesci.

Fr. —ek.

